

קיבל משרת-ביתחון, ענה חפירי מאי הצעיר:

נתבקשתי עליידי שותפי בחברת אדם קוסמטיקה להביא לידעיתכם כי שם סידרת המוצרים הוא על שמי שלי, משה דיין. נולדתי בשם דיין, והנני גושא שם זה מאז שנת 1938. ללא כל עוררין.

הדמות המצוירת על התווית באה כדי לשוות מראה גברי לתווית של מוצר המיועד לגבר. הדמות היא צלילית של תווי פני שלי. כל המיון ביני לבין מרשכם לא קיים.

זאת ועוד: דמותי ושמי ידועים היטב בעולם הקוסמטיקה, כך שאין לי כל צורך לשאול את שמו של מרשכם. יורשה לי אף להוסיף כי ניסוח מכתב-כס, תוך שימוש (לא מוצדק) במילים חטא-פשע-עוולה אורחית וכו' - אין כל אחיזה במקרה זה.

לאור האמור למעלה רואה אני את העניין כמחוסל. בכרכת: משה דיין (המקורי).

עד כאן, מכתב התשובה. מי שלא ראה את העניין כמחוסל, היה שר-הביתחון, שלא התצלל, הורה לפרק-ליטוי המלומדים לשלוח תשובה למכתב התשובה.

ישבו אלה וכתבו להברת, "אדם" כהאה לישנא:

אדונים נכבדים,

קיבלנו מכתב מאת מר משה דיין, המציג את עצמו כאחד השותפים אצלכם. הגנו להודיעכם בזה כי האמור במכתב הנ"ל אין בו כדי לשנות במאומה את המצב המשפטי כפי שתואר במכתבנו. העובדה - אם היא נכונה - כי אחד מבעלי המניות בחברתכם שמו משה דיין, אין בה כדי להחמית מחומרת העוולה והעבירה שאתם מבצעים נגד מרשנו. על פי חוק איסור לשון-הרע.

הצרכן הרגיל, שיראה את שחורתכם המסומנת בשם האמור, יתרשם - ובצדק - כי קיים קשר ביניכם לבין מרשנו. קיומו המיומר של קשר כזה, או אפילו רמז לקיומו, יש בו משום הוצאת לשון-הרע על מרשנו.

בנסיבות מקרה זה לא תוכלו לדעתנו לטעון כי השימוש בשם האמור נעשה בתום-לב וללא כל כוונות רעות, ודי להל כיומא. לא נותר לנו אלא לחזור ולדרוש מה שאמרנו במכתב הקודם.

המועד למילוי הדרישה הוא עד 15 בדצמבר. העתק: משה דיין, שר-הביתחון, הקרייה, תל-אביב.

משה דיין, רחוב ישראל 1 תל-אביב. עד כאן המכתב.

משה דיין

נפגע

משה דיין - הפירסומאי - נפגע. "וכי איהו שם רע מוציא המוצר הנושא את שמי?" מבקש הוא לדעת.

"זה יהיה מוצר איכותי יקר יותר ממוצרים אחרים. זה לא נייר-טואלט, זה מוצר-יקרה. פנתי לעורר-הדין שלי, והוא שיכ-נע את שמי-עורכי-הדין של משה דיין הגדול כי הם טועים. המוצר כבר בשוק.

השבע נראה היה כי משה דיין הגדול טרם נכנע. מכתב רשמי של הוועץ חמשי פטי של משרד הביתחון נשלח ליועץ חמשי השמות והסטנטיים, הודיע על התנגדותו של שר-הביתחון לרישום השם משה דיין על מכתב-ההגילוח.

גם עורכי-דינו האזרחיים טרם ויתרו על המאבק. הם ממתנים להוראה משר-הביתחון כדי לפתוח בצעדים משפטיים. אולם משה דיין - הקצן - אינו חושש. אם לא יאשרו לו את רישום השם - יפנה לבג"צ. אם יתבעוהו על הוצאת שם-רע, מבטיח עורכי-דינו כי אין סיכוי לתביעה כזו.

ומה שברור לכל הצדדים: כל פעולת התנגדות מצד שר-הביתחון, רק תגביר את הפירסומת למוצרים, ואת המכירות. לכסף אולי אין ריח, אבל מהריח - בייחוד של משה דיין - אפשר לעשות כסף.

* היה זה הקיסר הרומי אספטיאנוס, שב-חיפושיו אחרי מקורות הכנסה חדשים הגיע ליועץ-החיל מס על בתי-שימוש פרטיים - אז מוצר-המותרות, שבשימושם של העשירים בלבד. כאשר העירו לו יועציו כי אין זה נאה שהקיסר יגבה כספים ממקור כה בלתי-אסתטי, השיב: "לכסף אין ריח".

במדינה

נוער

הסרטן הולך ומתפשט

צעירים שתבעו את מיטורי

דיין והרמטכ"ל בגלל

חפלת המטוס פגמו מכות והרסות

שלושת פעילי ש"ח הצעירים שיצאו השבוע לחלק כרוזים בגימנסיות של צפון תל-אביב האמינו שהם יוצאים לפעילות פוליטית שיגרתית - וכמוכן חוקית. הם לא ידעו שהם יוצאים לקבל מכות.

הכרוזים שחילקו הפעילים בקרב תל-מידי הגימנסיות כללו את חקריאה שר-המטוס הלובי. "על דיין ואלעזר לתת את הדין" על חפלת המטוס הלובי.

בצפון תל-אביב, כמו במקומות רבים אחרים בארץ, היה זה סדין אדום. בגימנסיה הרצליה, לאחר כמה דקות של חלוקה שקטה, הופיע תלמיד הפנימיית הצבאית. המסונפת לגימנסיה, צעק לעבר הבריון: "אבן-זבזב! אמר להרביץ להם."

צבי אבן-זבזב הכחיש השבוע בתוקף כל ידיעה על הפרשה: "אינני נוהג לשלוח

יוסף נטור - מתי עבירה -

תלמידים להרביץ למישח, אמר. אולם זה לא המעט מעוצמת הפוגרום. הסתערות המשודקהבים. סיסר הר שבע אחד הפעילים המוכים. הם הסתער רו עלינו במין שגאה מורה, בקריאות גנאי קציני צה"ל של מחר ירקו ובעטו וניבלו את סיהם כאילו עשינו להם אי-נני יודע מה."

מותר להרוג ערבים. היה זה רק הולם שבאותו זמן, באכסניית איבים שידע העיירה שדרות בנגב. עמד מנהיג תנועת ד"ב (דיכוי בוגדים), שמעון רחי מים, וחסכוני ללא הפריעה את דיעותיו.

היה זה בפני גימנסיות בני איהודי-הקבוצות והקיבוצים. במסגרת כנס שנערך להם בנושא תנועות פוליטיות קיצוניות. רחמים חבושי-הכיפה, שתנועתו דוגלת ב"אלימות נגד מתנגדים פוליטיים, הסביר בקורירות את האידאולוגיה של הרחבת גבולות הארץ מן הפרת ועד תיאור, מן הים הגדול ועד רבת עמון, ואת אמונתו כי מותר להרוג ערבים ולגשלים.

היה זה ההבדל העיקרי, הטרקני בין שתי התנועות - בשבוע בו החדירו שרי-די המטוס הלובי את סרטן האלימות וי-שליחת חופשי-הדיבור עמוק יותר לנפש האומה, כולל צעירה.

רכי אדם

יוצא עשן

פנסיונר זקן נחם בממשלה,

כמישמרה, ביועץ-המשפטי,

באירגוני מסחר וצרכנות,

בעורכי-דין - ועוד ירו נטויה

מלחמתו של ישראל שוץ בארובות-הרוח החלה לפני ארבע שנים. נמשכת עד היום. היא החלה כשארובות-הרוח הודוניות החלו פולטות עשן. היה זה כאשר שוץ (72) פקיד לשעבר במחלקת-הבנייה של הקיבוץ-הארצי, הנמצא כיום בפנסיה, קנה מחברת ש. גוזמן ובניו תנור חימום.

"מיד לאחר שהופעל התנור," מספר שוץ, "נפלט מסיתתו עשן שחור."

מאחראי? שוץ ידע גם בדיוק למה: "בגלל שהאינסטלטור שבנה את הארובה התקין אותה לא לפי צעתי," הוא מסביר. שוץ תבע מהחברה את כספו בחזרה. ש. גוזמן ובניו ניאותה לקבל את התנור

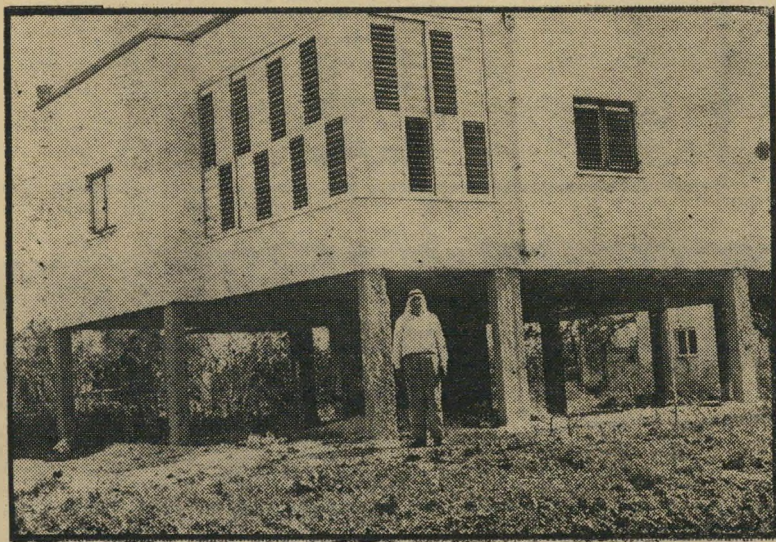
בחזרה, החזירה ללקוח הלא-מרוצה את מחירו, 630 ל"י, אך סירבה להוסיף לו 600 ל"י נוספים, מחיר התקנת הארובה. לוא ידעה החברה עם מי יש לה עסק היתה מן הסתם מוכנה לשלם עבור כמה וכמה ארובות טובות. אלא שהיא לא ידעה. טענתו של שוץ נגד זלי לויך, מנהל-המכירות של החברה וגיטו של גוזמן עצמו, היתה שזלי שלח אליו את מתקין-הארובה - ולכן הוא אחראי לכל חצרות. "ישראל שוץ גרם לנו כבר נזקים של אלפי ל"י בהוצאות ומשפטים," נאנה לויך. "החברה שלנו מוכרת מאות תנורים כאלה בשנה - ולאף אחד אין תלונות. הוא רצה שאנחנו נחזיר לו כסף שהוא שלם לחברה אחרת, שהתקינה לו את הארובה, איך יכולנו להסכים לזאת?"

תלונה אחרי תלונה. אי-הסכמתה של החברה רק עוררה את שוץ לפעולה. החולוני הנמרץ, שלפני שנתיות התלונן בסני מבקר המדינה על שחיתות במת-לקתי-הגנדסה של עיריית חולון (העולם הזה 1647) פנה עתה בתלונה למשרד ה-מסחר והתעשייה.

איש המשרד, משה צוקרפיין, דחה את תלונתו. ככה? שוץ פנה למכון למסחר והגן, הפעם בתלונה כפולה: נגד גוזמן - ונגד צוקרפיין.

המכון למסחר והגן, שומו שמיים, דחה גם הוא את תלונתו. בשלב זה החליט שוץ להפעיל את הארטיגריה הכבדה, הגיש תלונה למשטרת-ישראל.

נשיאת-יפנים. ממשרת-ישראל - שגם היא דחתה, למרבית הפליאה, את התלונה - עבר שוץ ליועץ-המשפטי ל-ממשלה: "משטרת-ישראל נושאת-יפנים ל-

זאכיו בחזית בית החריסה

איננה עבירה?

פירמות גדולות" כתב, "וכן סירבה לטפל בתלונתי נגד סקיד משרד המסחר וה-תעשייה."

היועץ-המשפטי, לא יאומן, הלך גם הוא בדרך כל בשר, ושוץ, נמרץ כתמיד ורחוק מייאוש, פנה למחלקת החקירות של מס-הכנסה. תלונתו: ש. גוזמן ובניו מעלימה הכנסות.

מחלקת החקירות התגלתה גם היא כי מאכזבת. לאן פונה יהודי עתה? למועצה הישראלית לצרכנות כמוכן.

טיפול רשלני. אלא שגם זו דחתה את שוץ בקש, ובשלב זה החליט שוץ שצריך לקחת את העניין ברצינות. הוא פנה לביה"מ, בתביעה נגד לויך וחברתו. לאחר משפט ממושך ויקר, דחה בית-המשפט את תביעתו. לרגע נראה היה, כי הקיץ הקץ על הפרשה.

לא אצל שוץ. הוא פנה אל עורכת-הדין דליה שא"ג, וזו פנתה בסידרת מכ-תבים לכל הצדדים.

כאשר, לאחר מספר חודשים, לא זכה טיפולה לתוצאות הרצויות, הסיק שוץ את המסקנות. פנה ללישכת עורכי-הדין הפעם - בתלונה על עורכת-הדין שלו וצורת טיפולה הרשלני בעניינו.

להפתעתו הגמורה של שוץ, דחתה ה-לישכה את התלונה. עתה, יושב שוץ ומתכנן את המהלך הבא.